

Tak ako každý človek, aj ja som prišla na tento svet z nejakého dôvodu. Prišla som nájsť svoje životné poslanie. Viem, že cesta za poznaním svojho poslania býva sprevádzaná mnohými prekážkami a pádmi. No taktiež viem, že aj napriek prekážkam a pádom sa dostanem do cieľa.

Moja púť sa začala 31. 5. 2006. Od ostatných májových dní sa tento deň líši iba tým, že je posledný. Chce mi tým osud niečo naznačiť?

Moje detstvo som prežila v malebnej dedinke neďaleko Sabinova, v Jarovniciach. Bola som trpezlivé dieťa. Neznášala som byť stredobodom pozornosti, čas som trávila najradšej sama. Stačilo, že sa na mňa niekto krivo pozrel, či zvýšil hlas a ja som sa dokázala rozplakať. Osemdesiat percentný introvert.

Roky ubiehali a zrazu som sa ocitla pred bránami Základnej školy v Ľuboticiach. S prvou veľkou zmenou v mojom živote onedlho pribudla ďalšia. Opustili sme mamkin rodný dom a presťahovali sme sa do nového domu v Podhoranoch. Doma som si zvykla veľmi rýchlo. Konečne som sa nemusela deliť o izbu s mojím o 6 rokov starším bratom Samom. No v škole to také jednoduché a rýchle nebolo. Keďže sa ma moja hanblivosť držala ako kliešť, chvíľu mi trvalo, kým som sa začlenila do kolektívu. Postupom času som si našla dobrých kamarátov a netušila som, koľko nádherných chvíľ v škole zažijem.

Písal sa rok 2018. Dá sa povedať, že týmto rokom sa moje detstvo skončilo. Rodičia sa rozhodli, že nás spolu s mojím bratom obdarujú ďalším súrodencom. Na príchod sestričky Adelky som sa nesmierne tešila aj napriek 12-ročnému vekovému rozdielu. Zaujala som pozíciu staršej sestry a rozhodla som sa, že túto rolu zoberiem najzodpovednejšie ako viem. Snažila som sa pomáhať pri jej výchove. Chcela som, aby rodičia vedeli, že sa na mňa môžu kedykoľvek spoľahnúť. Už odmalička som jej čítala rozprávky, hrali sme sa, spievali, tancovali. Viem, že to nebolo stratou času. Adelka mi každý deň pripomína ako veľmi ma ľúbi. A nie je nič krajšie ako pocit opätovanej lásky.

Ďalším dôležitým medzníkom v mojom živote bol rok 2021. Čakal ma výber strednej školy. Keďže som štúdium brala vždy zodpovedne, túžila som ísť na gymnázium. Po prijatí na obidve vysnívané školy som sa nevedela rozhodnúť či sa vybrať cestou na cirkevné alebo štátne gymnázium. Povedala som si, že výber školy neovplyvní môj vzťah k Bohu a vybrala som si Gymnázium Jána Adama Raymana. Tu moje sebavedomie o niečo podrástlo a začala som sa cítiť rozumovo vyspelejšie ako na základnej škole.

Síce je ťažké zladit' voľný čas so školou, no klavírnej hudbe nikdy nepoviem nie. Hre na klavíri sa venujem už 9 rokov. Keby nebolo mamky, mojej najväčšej opory, už dávno by bol klavír minulosťou. Samozrejme, aj ocko ma podporuje v mnohých veciach. Napríklad v jazdení na koňoch. Skoro nikto nevedel pochopiť moje zanievanie pre tieto majestátné zvieratá okrem neho.

A čo sa mojej budúcnosti týka, kto vie? Možno zo mňa bude slávna skladateľka, veterinárka, či lekárka. No svoje poslanie splním, ak budem skutočne šťastná.